

HỒI 787

Trận Tiền Giao Dịch

Thạch Chi Hiền nhìn Từ Tử Lăng không chớp mắt, vẻ mặt hiền hòa, dường như đã biến thành người khác, không còn là một Thạch Chi Hiền đang hăm thân dưới vực thẳm không lối thoát của hồi hận, đau khổ và mâu thuẫn nữa. Lão điền đàm nói: "Ta vui mừng vì đã quyết định truyền Bất Tử ấn pháp cho Tử Lăng. Có lẽ ta vẫn còn chút may mắn, bằng không đã hại người, hại cả Thanh Tuyền, hại luôn chính mình. Khi biết rằng mình đã thất bại tại Dương Công Bảo Khố của Lỗ Diệu Tử, ta bỗng nhiên nhận ra rằng, lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt, trong trời đất có nhân quả tuần hoàn báo ứng quả là những đạo lý không sai chút nào. Tử Lăng nên biết Lỗ Diệu Tử là vong niên tri giao của Tú Tâm."

Tiếp đó lão vỗ nhẹ vào tay vịn long ỷ, dịu dàng vuốt ve, ánh mắt lộ nét đăm chiêu hồi tưởng, giọng nói không giấu được vẻ đắc ý: "Từ khi theo sư tôn học nghệ, ta luôn mơ ước được nếm tư vị ngồi trên ngai vàng, vì thế mà luôn nỗ lực phấn đấu. Nhưng khi thắng lợi coi như đã nằm trong tầm tay thì chẳng có một người nào của bản môn theo mật đạo vào cung như đã định. Lúc nhìn thấy Tử Lăng đi vào mật đạo, ta đột nhiên cảm thấy vô cùng chán nản, hết thấy mọi việc đều trở nên vô nghĩa. Thạch Chi Hiền ta vọng tưởng, theo đuổi bao nhiêu thứ, rốt cuộc đã đạt được những gì? Vì cái gì? Chao ôi! Có sao phải khổ như vậy chứ? Cho dù ta thật sự có ngồi lên được ngai vàng thì cũng có gì hơn đâu." Nói xong đưa mắt nhìn khắp không gian hoành tráng trong điện.

Từ Tử Lăng không tìm được lời nào để an ủi lão, đành im lặng mà nghe.

Thạch Chi Hiền quay sang phía gã, trên môi phảng phất nụ cười vừa chua chát, vừa thê lương, thần nhiên tiếp tục, tựa như đang nói về chuyện hoàn toàn chẳng liên quan gì đến mình: "Giang sơn đã có nhân tài mới xuất hiện rồi, bắt đầu từ đêm nay, thiên hạ không còn là của Tống Nguyệt, Ninh Đạo Kỳ, Lý Uyên hay Thạch Chi Hiền ta nữa, mà là thiên hạ của Tử Lăng, Khấu Trọng và Lý Thế Dân. Bỏ hết đi thôi! Tử Lăng khi nào gặp thì nói cho Thanh Tuyền biết, ngày sau ta nhất định đến thấp hương trước linh vị của mẹ nó. Mọi thù hận, tranh đấu trên thế gian này đối với Thạch Chi Hiền ta không còn chút quan hệ gì nữa."

oOo

Vũ Văn Thương, Vu Sở Hồng đứng nghiêm trên thềm đá trắng bên ngoài tấm cung, nét mặt vô cảm nhìn Lý Nguyên Cát dẫn theo Vi công công, Tần Vũ Thông, Khâu Thiên Giác cùng năm mươi hai thân binh nghênh ngang bước tới, rồi dừng lại trước sân.

Lý Nguyên Cát không thẹn là nhất thế gian hùng, cười khanh khách nói: "Chỉ cần thấy Vũ Văn lão cùng Vu lão vẫn bình thân đứng đây, Nguyên Cát hiểu ngay rằng hai vị không phụ ủy thác của phụ hoàng, đã khiến bọn gian tà phải bay đầu đền tội."

Vũ Văn Thương điềm đạm cất tiếng: "Vũ Văn mỗ có điều không rõ. Đêm nay tình huống đặc biệt, hoàng thượng đã có lệnh, trừ phi được sự khâm chuẩn của ngài, bất cứ ai cũng không được tự tiện xâm nhập Thái Cực cung, thế mà Tề vương Điện hạ vẫn tiến thẳng vào như vậy thì không biết phải giải thích thế nào? Vi công công trả lời làm sao với hoàng thượng đây?"

Vi công công bước lên nửa bước, đứng bên trái Lý Nguyên Cát, thái độ vẫn nhún nhường cung kính, chắp tay nói: "Chính vì tình huống đặc biệt đêm nay, cho nên hoàng thượng đã lệnh cho tiểu nhân tiếp thụ hồ phù của Tề vương, toàn quyền điều khiển việc phòng vệ Cung thành. Hiện tại Tề vương phụng lệnh triệu kiến thánh giá. Tiểu nhân bất quá chỉ là người truyền lệnh của hoàng thượng."

Vu Sở Hồng biết lúc này Lý Hiếu Cung đã hoàn tất việc bao vây, cười hy hí quái gở nói: "Việc này quả là kỳ quái. Hoàng thượng vừa triệu kiến lão thân và Vũ Văn phiệt chủ, nói ngài bị mất hồ phù, còn sai chúng ta lập tức truy bắt kẻ trộm, giết chết không tha. Thế ra tên trộm vật lại là Tề vương và Vi công công ư?"

Lý Nguyên Cát và Vi công công lập tức biến sắc.

Ba mươi tên Phi Vân vệ và hai mươi tên Huyền Giáp tinh binh, tràn vào đại môn như thủy triều, xếp thành ba hàng ngang, lớp quỳ, lớp khom, lớp đứng, cung nỏ sẵn sàng trên tay chĩa thẳng về phía nhóm người Lý Nguyên Cát.

Cùng lúc, đám thân vệ cũng xuất hiện trên đầu tường tả hữu hai bên, ai nấy đều lăm lăm cung nỏ, phong tỏa đường thoát. Lối vào ở phía sau thì có Lý Hiếu Cung và hơn trăm tên ngự vệ, đứng bên cạnh trợ trận có Uất Trì Kính Đức, Trương Tôn Vô Ky, Đoàn Chí Huyền, Hầu Hi Bạch, Chủ Quân Minh phụ phụ, cha con Độc Cô Phong và Vũ Văn Sĩ Cập.

Tình thế bỗng chốc đảo lộn, nhóm người Lý Nguyên Cát rơi vào cảnh bị bao vây trùng trùng.

Đuốc lửa bốn phía được thắp lên. Hỏa quang rừng rực xua tan bóng tối trước lúc rạng đông, khiến cho những kẻ bị bao vây vô phương lẫn trốn.

Đám người Lý Nguyên Cát hoảng sợ không biết để đâu cho hết. Lý Thế Dân có Khấu Trọng cùng Bạt Phong Hàn tả hữu hai bên, ngang nhiên bước khỏi đại môn, vượt qua lớp cung thủ, bước tới trước bậc thềm, từ trên cao nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập kinh hoàng lẫn phần nộ của Lý Nguyên Cát.

Vi công công hơi cúi đầu, mắt nhìn xuống, thần thái đã lấy lại vẻ bình tĩnh. Tần Vũ Thông, Khâu Thiên Giác và bọn thân binh của Lý Nguyên Cát sợ đến độ mặt cắt không còn giọt máu.

Lý Thế Dân nhìn thẳng vào ánh mắt oán độc của Lý Nguyên Cát lắc đầu nói: "Nguyên Cát nguoi vì muốn đoạt hoàng vị, cam tâm rước sói vào nhà, dùng thủ đoạn đề tiện sát hại phụ hoàng, chẳng bằng súc sinh. Ngươi biết tội chưa?"

Lý Nguyên Cát xoay người giật cây trường mâu từ tay một tên thân binh, giận dữ gầm lên: "Hừ! Đâu đến thứ nguoi quản ta? Chỉ cần ta có thể xông ra khỏi nơi đây, bảo đảm các nguoi không kẻ nào được chết toàn thân. Còn chuyện cấu kết với ngoại nhân thì nguoi có khác gì ta đâu? Ta và nguoi cũng như nhau thôi."

Vi công công giơ tay ngăn Lý Nguyên Cát lại, nói: "Chúng ta trước tiên hãy thương thảo giao dịch một phen. Trong thiên hạ chỉ có một mình họ Vi ta có thể giải được phòng trung chi thuật mà hoàng thượng mắc phải. Bằng như để đến khi trời sáng, hoàng thượng sẽ bị phạm thuật. Tần vương nếu không muốn mang tiếng bất hiếu, hãy cho chúng ta một sinh lộ, chúng ta có thể cùng nhau lệnh cho Tiết Vạn Triệt giao ra hổ phù, tránh cho Thái Cực cung khỏi lâm thảm cảnh máu chảy thành sông."

Lý Thế Dân thầm kêu lợi hại. Vi công công trong cảnh hoàn toàn thất thế như vậy mà vẫn dõng dạc đặt điều kiện với họ. Mọi việc đã rõ ràng. Vi công công và Bạch Thanh Nhi cố ý lưu lại tính mạng Lý Uyên chỉ là kế hoạch để bảo đảm không chế được đám ngự vệ. Lý Uyên chẳng khác nào miếng cá nằm trên đĩa của bọn chúng. Còn nếu như thất bại, Lý Uyên chắc chắn băng hà, thành Trường An sẽ rơi vào cảnh đại loạn vì vô chủ.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn vào mặt một tên thân binh đứng sau lưng Lý Nguyên Cát, cười nói: "Thanh Nhi cô nương thật sự cho rằng cái thứ Xá Nữ Đại Pháp, con bà nó, gì đó

của mình có thể làm khó Khấu Trọng ta được sao? Đừng quên ta còn có một thân phận khác là Mạc thần y, chuyên trị nan y tạp chứng đó."

Vu Sở Hồng đang cùng với Vũ Văn Thương bước xuống thêm, cười nói: "Việc này lão thân có thể làm chứng."

Gương mặt Bạch Thanh Nhi cải trang thành thân binh của Lý Nguyên Cát đang tươi cười đắc ý chợt tái dần đi, nhưng thị vẫn ngoan cố nói: "Các người đương nhiên chỉ hận vì sao hoàng thượng chưa chết mà."

Lý Thế Dân quát lớn: "Buông khí giới đầu hàng thì được sống!"

Bạt Phong Hàn tiếp ngay: "Ngoại trừ Tề vương Lý Nguyên Cát."

Lý Nguyên Cát vung mạnh trường mâu trên tay: "Chúng ta đi nào!"

Vi công công lần thứ hai ngăn trở Lý Nguyên Cát, trầm giọng nói: "Xin Vương gia suy xét lại!"

Lý Thế Dân ung dung nói: "Vi công công, người nên biết rằng người không còn vốn liếng gì trên tay để mà ra giá với trả giá đâu? Trước tiên, ta không tin Nguyên Cát không mang theo hồ phù bên mình. Thứ nữa là phụ hoàng đã được Thiếu soái và Tử Lăng liên thủ cứu tỉnh lại rồi."

Vi công công lạnh lùng nói: "Cứ cho là như thế thì cũng chẳng có gì thay đổi. Lực lượng canh phòng bên ngoài Diên Gia cung đã lọt vào tay chúng ta, chỉ cần Vi mỗ bắn pháo hiệu lên, Tiết Vạn Triệt sẽ đem quân tấn công Diên Gia cung. Tần vương dĩ nhiên không muốn thấy tình cảnh ấy chứ?"

"Cạch!" Cạch!"

Hai cây cung gấp trong tay Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn cùng lúc giương lên, nhắm thẳng vào Vi công công, nhanh đến độ mắt thường không nhìn kịp.

Khấu Trọng cười chế diễu: "Vi Liền Hương! Ha ha! Vi Liền Hương! Thì ra Vi công công là người thương hương tiếc ngọc. Chỉ tiếc rằng đêm nay Vi công công đã liên tục đánh mất những cơ hội ngàn vàng, giờ đây lại mất thêm một cơ hội nữa. Phong Hàn huynh phụ trách bắn pháo hiệu, tiểu đệ phụ trách bắn người, để xem chân tay ai nhanh nhẹn hơn."

Ánh mắt Vi công công đột nhiên trở nên bén nhọn, lão nhìn chòng chọc vào cây cung trong tay Khấu Trọng.

Bạt Phong Hàn cười nói: “Hoặc là ta bắn người, lão ca ngươi bắn pháo hiệu được không?”

Dù là người thâm tàng bất lộ, nhưng Vi công công vẫn không khỏi có chút biến sắc. Muốn đối phó với một trong hai mũi tên của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đã không dễ gì, huống chi cả hai cùng ra tay một lúc.

Trên thêm, dưới sân không một âm thanh, chỉ có tiếng hô hấp và tiếng lửa đuốc phân phát, làm cho không khí càng thêm trầm trọng, căng thẳng lên đến cực độ.

Khấu Trọng chợt nghe một tràng cười yêu kiều rất quen tai truyền ra từ phía hành lang bên ngoài tấm cung, tiếp theo là giọng nói vô cùng ngọt ngào: “Thiếu soái lang quân của thiếp à, nếu Loan nhi phóng pháo hiệu lên thì sao? Thủ binh bao vây trùng trùng bên ngoài Diên Gia cung rồi, chỉ cần thấy pháo hiệu, biết hoàng thượng gặp nạn, tất nhiên ai nấy sẽ liều mạng đánh vào. Với vẻn vẹn hai ngàn quân, các ngươi có thể cầm cự được bao lâu? Bổng nương đang muốn biết đây.”

Khấu Trọng cố nén tiếng thở dài nói: “Ít nhất có thể trụ được bao nhiêu người thì chúng ta trụ bấy nhiêu. Đúng không, Loan mỹ nhân của ta?”

Gã thừa biết Loan Loan vẫn ẩn trong Diên Gia điện, nhưng vì không đủ thời gian để thu thập năng ta trước một bước, nên mới gây nên cục diện căng thẳng trước mắt.

Loan Loan vẫn đi chân trần, như một đám mây trắng từ từ hạ xuống trước mặt Lý Nguyên Cát và Vi công công, nét mặt rạng rỡ tươi cười nhìn Khấu Trọng. Định ta hai bên đều kinh ngạc không hiểu gì, chỉ có Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch biết rõ, với Thiên Ma đại pháp đại thành, nàng ta đủ tự tin có thể ngăn cản được thần tiễn của Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn. Tuy nhiên, bọn họ vẫn chưa hoàn toàn hiểu thấu tâm ý của nàng ta. Dẫu sao ở trong cung điện, tiến có thể công, lui có thể thủ, rõ ràng là hơn hẳn việc phải đối mặt với một trận mưa tên.

Loan Loan niềm nở nói: “Khấu Trọng à, nô gia hôm nay cúi đầu chấp nhận chịu thua người được không? Coi như nể mặt Tử Lăng mà người rộng lượng buông tha cho ba người một ngựa chúng ta. Người cứ cho người áp giải chúng ta về Duẫn phủ, chừng nào các người rời thành thì thả người. Nếu không yên tâm thì có thể bao vây Duẫn phủ. Cái mà người ta cần là một lời hứa của người, Thiếu soái xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt không nuốt lời, đúng không?”

Khấu Trọng tự biết mình không đủ nhẫn tâm bắn vào nàng ta, bèn cười gượng nói: “Người quyết định ở đây là Tần vương, không phải ta.”

Lý Thế Dân nói ngay: “Lời của Thiệu soái cũng như lời của Lý Thế Dân ta.”

Loan Loan nũng nịu nói: “Đừng có kể nhin người nhường nữa nào. Sự việc này đâu thể đưa qua đẩy lại như thế chứ.”

Lý Nguyên Cát rốt cuộc không kềm chế nổi, tức giận gằn giọng: “Người quyết định sự việc ở đây là ta chứ không phải người!”

Loan Loan ngoái đầu nhìn Lý Nguyên Cát, thản nhiên nói: “Bây giờ không phải như thế sao!”, rồi xoay tay nhanh như điện đánh về phía sau.

Lý Nguyên Cát nào nghĩ rằng nàng ta sẽ hạ độc thủ, lại không kịp thi triển trường mâu, đành vung chưởng thủ trước ngực. Một luồng chỉ phong đột ngột đâm thẳng vào chỗ hiểm dưới bả vai hấn. Khi Lý Nguyên Cát phát giác ra bị Vi công công bất ngờ ám toán thì chưởng của Loan Loan đã đánh trúng ngực của hấn.

Tiếng xương gãy răng rắc phát ra, Lý Nguyên Cát thất khiếu xuất huyết, chết ngay lập tức. Tuy nhiên, thi thể lại không theo đà chưởng lực ngã ra, dường như ngọc thủ của Loan Loan có một hấp lực kinh người.

Song phương tại trường, cả địch lẫn ta, đều như ngừng thở, ngây dại nhìn sự việc diễn ra, đến ngón tay cũng không một ai nhúc nhích, tựa như đang diễn một vở kịch câm.

Thản nhiên như không có chuyện gì, Loan Loan thu tay về, lạnh nhạt nói: “Còn kẻ nào dám không buông khí giới đầu hàng, cầu xin Tần vương miễn cho tử tội nữa không?”

“Huych!”

Lý Nguyên Cát ngã ngửa về phía sau, nằm dài trên mặt đất, trường mâu đổ xuống, nghe “keng” một tiếng.

Không biết do ai bắt đầu, đám người Khâu Thiên Giác ào ào ném khí giới đầu hàng, toàn thể quỳ xuống, ngoại trừ Loan Loan, Vi công công và Bạch Thanh Nhi vẫn còn đứng.

Lý Thế Dân ngây người nhìn thi thể em trai, ánh mắt đầy bi thương pha lẫn căm hận

Loan Loan bình tĩnh nói: “Vi sư bá là người duy nhất có thể ngăn chặn việc đổ máu trong nội cung. Tiết Vạn Triệt là người thông minh, chỉ cần Tần vương cho phép hấn ta lấy công chuộc tội thì không còn gì phải lo về Lý Kiến Thành.”

Khấu Trọng nhìn Lý Thế Dân. Tần vương vẫn ngây người nhìn thi thể Lý Nguyên Cát, giọng thần thờ: "Tất cả do Thiếu soái quyết định."

Khấu Trọng quay sang Loan Loan nói: "Ta dường như vĩnh viễn không thể đấu lại ngươi. Ài! Đại tỷ đã nói sao thì cứ vậy mà làm, tiểu đệ không có thắc mắc gì."

Gã xoay về phía Vi công công nói: "Ta có vài lời riêng tư muốn thỉnh giáo Vi công công."

oOo

Lý Tịnh tiếp nhận thủ lệnh của Lý Hiếu Cung viết cho Trình Mạc, vui vẻ nói: "Đã có đóng dấu long phù của hoàng thượng, lại có thêm chữ ký và lời nhấn của Hà Giản vương, thì còn sợ gì Trình Mạc không tuân lệnh hành sự."

Bàng Ngọc bước lên trước tiếp nhận thủ lệnh, nói: "Ta đi lo liệu ngay lập tức."

Dứt lời, liền leo lên chiến mã mà thủ hạ dắt đến, gấp rút đi về hướng Nam môn của Dịch Đình cung.

Lý Tịnh nói: "Về phía Lưu Hồng Cơ, ta sẽ đích thân gặp hấn, cho hấn biết rõ tình huống trước mắt. Thật không ngờ tình hình lại tiến triển như vậy."

Từ Tử Lăng ngược nhìn lên bầu trời đêm trên đại quảng trường trước Thiên Sách điện, một ngôi sao băng vụt lướt qua chân trời phía đông. Gã nói: "Ta muốn lập tức trở về Diên Gia điện."

Lý Tịnh khuyên: "Thái Cực cung vẫn tiếp tục yên tĩnh. Có lẽ Tần vương và Tiểu Trọng đã không chế được đại cực. Tử Lăng sao không ở lại đây nghỉ ngơi chờ tin tức."

Tần Thúc Bảo, Trình Giảo Kim đều gật đầu tán thành.

Từ Tử Lăng bỗng thấy trong lòng nổi lên niềm khao khát được gặp Thạch Thanh Tuyền, bèn nói: "Thôi được, vậy để ta tranh thủ thời gian đến Ngọc Hạc am, đưa Thanh Tuyền về Dịch Đình cung."

oOo

Khấu Trọng đi cùng Vi công công sang một bên, trầm giọng hỏi: “Đám người của Tất Huyền rốt cục đang ẩn đâu?”

Vi công công lặng lẽ nói: “Điều này dường như không bao gồm trong số những điều kiện vừa thỏa thuận. Phải không?”

Khấu Trọng khẽ cười: “Trong giao dịch vừa rồi dường như cũng không bao gồm quân đội ở ngoài thành của Lâm Sĩ Hồng.”

Vi công công cười nhạt nói: “Thiếu soái quả là danh bất hư truyền. Đoàn sứ giả của Tất Huyền đã rời khỏi Trường An rồi.”

Khấu Trọng ngó người: “Cái gì?”

Vi công công nhún vai nói: “Lừa gạt người có lợi gì cho ta đâu? Ta cũng không muốn nhìn thấy đám người của Lâm Sĩ Hồng toàn quân chết sạch.”

Khấu Trọng cảm thấy chưa rõ, nhíu mày hỏi: “Khả Đạt Chí có theo đoàn đi luôn không?”

Vi công công nhạt nhẽo: “Thiếu soái tựa hồ chưa bảo đảm thả người?”

Khấu Trọng không vui, nói: “Nếu ở chỗ lão thì Loan mỹ nhân đã không nói những lời thừa như vậy. Ta để cho toàn quân của Lâm Sĩ Hồng an toàn rút lui thì đã sao? Lão cho rằng hắn ta còn có thể làm được gì nữa? Tốt nhất lão bảo Lâm Sĩ Hồng hãy thúc thời một chút, nên sớm quy hàng, biết đâu thiên tử Đại Đường có thể sẽ thưởng cho hắn ta một chức quan, để nửa đời còn lại được nở mặt nở mày.”

Vi công công lạnh lùng nói: “Thiếu soái không cần bận tâm vì Sĩ Hồng. Khả Đạt Chí cùng ba trăm chiến sĩ đồng tộc Đột Quyết của hắn vẫn là chủ lực trong Trường Lâm quân.”

Khấu Trọng cảm thấy nhức đầu, tạm thời chỉ biết gạt phiền não qua một bên, nói: “Công công chuẩn bị đối phó với Tiết Vạn Triệt ra sao?”

Vi công công nói: “Thiếu soái yên tâm, ta sẽ gặp hắn phân tích lợi hại. Hắn là người thông minh, sẽ biết lựa chọn.”

Khấu Trọng lắc đầu nói: “Như thế không ổn. Công công chỉ cần thay mặt hoàng thượng truyền lệnh, triệu hắn ta lập tức vào Diên Gia điện, để hắn ta cho rằng Nguyên Cát đã khống chế thành công mọi chuyện. Lão Tiết sẽ không nghi ngờ gì mà ngoan ngoãn đi vào đầu hàng.”

Vi công công không qua mặt được gã đành cười gượng: “Nhất thiết sẽ như Thiếu soái phân phó.”

oOo

Lúc Tử Lăng đi đến Ngọc Hạc am, nơi trú chân tạm thời của Thạch Thanh Tuyền, thì trời đã mờ sáng. Những đám mây mỏng bồng bênh báo trước một ngày đẹp trời.

Bằng trực giác, gã cảm thấy Thạch Thanh Tuyền không có trong am. Trong vườn cây đầy hoa thơm, chim hót, cũng không thấy bóng dáng của nàng. Không kềm lòng được, gã đẩy cửa bước vào, nhìn qua tấm rèm phân cách tiền sảnh với hậu phòng. Chăn gối trên giường vẫn chỉnh tề còn bóng dáng giai nhân thì chẳng thấy đâu.

Đang định tìm một vị ni sư hỏi thăm, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác bất an, Tử Lăng nhanh như chớp nép vào sau cánh cửa đang mở rộng. Từ bên ngoài có tiếng nam nhân vọng vào: “Liệt Hà xin cầu kiến Thanh Tuyền tiểu thư.”

Tử Lăng cảm thấy hết sức kinh ngạc, tiểu tử này tại sao lại đây tìm Thanh Tuyền?

Liệt Hà đứng bên ngoài cười nói: “Kẻ ngu này cũng biết được ý trung nhân của Thanh Tuyền không rảnh để đến đây, nên chủ động xin gặp, mong được bù đắp nỗi tịch mịch của Thanh Tuyền. Nếu nàng vẫn không chịu cho gặp thì kẻ ngu này đành phải xông vào vậy.”

Tử Lăng tỉnh ngộ, thầm kêu đề tiện.

Một viên đạn nhỏ xuyên qua cửa bay vào phòng ngoài, nổ tung ngay trên không, tạo thành một đám khói hồng nhanh chóng lan tỏa khắp căn nhà.

Người đề tiện, thủ đoạn đề tiện.

Tử Lăng thầm kêu may mắn. Không biết có phải Tống Kim Cương trên cao linh thiêng âm thầm phù hộ, đã khiến ma đưa lối quỷ dẫn đường cho gã gặp việc này, bằng không, chưa biết chừng trong lúc không phòng bị, Thanh Tuyền sẽ trúng thủ đoạn của Liệt Hà. Vốn là người thù dai, hấn hận nhất là Thạch Chi Hiền, sau đó đến Tử Lăng. Nếu có thể hãm hại Thanh Tuyền thì đúng là một công đôi việc, đồng thời khiến gã và Thạch Chi Hiền sống không bằng chết. Liệt Hà còn chọn thời cơ chính xác, ra tay đúng vào lúc Thạch Chi Hiền và Tử Lăng gã đang bận rộn với cuộc chiến trong Đường cung, không thể phân thân.

Liệt Hà ở bên ngoài bỗng “ơ” lên một tiếng, nói vọng vào: “Thanh Tuyền tiểu thư tưởng chỉ cần bế hô hấp là có thể ngăn ngừa độc vụ xâm nhập ư? Đây là loại độc vụ bảo bối bí truyền của Đại Minh Tôn giáo chúng ta. Nó có thể xâm nhập qua làn da trơn láng mềm mại của tiểu thư, biến trình nữ thành dâm phụ, để cho nàng được hưởng thụ những hoan lạc trước giờ chưa từng biết đến mà kẻ ngu này sẽ dâng lên làm quà diện kiến cho nàng. Ha ha!”

Từ Tử Lăng quát lớn chân ngôn, hai chưởng nẩy giờ thủ thế chờ đợi cùng vung lên, nhằm thẳng Liệt Hà vừa bước qua cửa, toàn lực xuất thủ, tuyệt không lưu tình.

“Bùng! Bùng! Bùng!”

Một tràng âm thanh kinh khí giao kích vang lên không dứt. Bị ảnh hưởng của chân ngôn, Liệt Hà đã sớm hồn phi phách tán, miễn cưỡng gắng gượng chống đỡ đòn tập kích bất ngờ của Từ Tử Lăng. Nội Phược Ấn cùng Ngoại Phược Ấn luân phiên đánh ra như bài sơn đảo hải. Trong lúc cuống cuồng ứng phó, được đằng nọ thì hồng đằng kia, hấn lãnh trọn một cước từ dưới đá lên của Từ Tử Lăng vào giữa tiểu phúc.

Liệt Hà theo đà cước văng ra khỏi cửa như một viên đạn, đầu tóc rũ rượi, thất khiếu ứa máu, trông như ma quỷ, phong thái ung dung tiêu sái vừa mới rồi chẳng còn chút nào.

Từ Tử Lăng chậm rãi bước ra ngoài thêm, tay chấp sau lưng, ung dung nói: “Làm nhiều điều bất nghĩa ắt tự diệt, Liệt Hà ngươi tội ác chồng chất, hôm nay anh linh của Tổng huynh ở trên trời đã có thể ngậm cười.”

Hai mắt Liệt Hà long sông sọc, cuống loạn hét: “Từ Tử Lăng!”

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Ngươi kỳ quái vì sao ta không bị thương? Lần này có thể xem như ta liên thủ cùng Tà vương thu thập ngươi. Vừa rồi ta dùng chiêu ‘Thiểm Dược Đằng’ trong Ảo Ma thân pháp của Tà vương, ngoài ra đều là chân công phu của ta. Thật đáng tiếc. Nếu như ngươi biết ra sức sửa đổi những sai trái trước đây, ly khai Đại Minh Tôn giáo sau khi nó tan rã thành mây khói như ngươi từng nói thì đâu có rơi vào tình cảnh ngày hôm nay. Đi đi! Hy vọng Liệt huynh cầu minh được minh, sau khi chết có thể ngộ ra sự khác biệt giữa sáng và tối, phân rõ thiện ác.”

Ánh mắt Liệt Hà đại dần, bất chợt oằn người đổ vật xuống, hồn lìa khỏi xác.

- o O o -